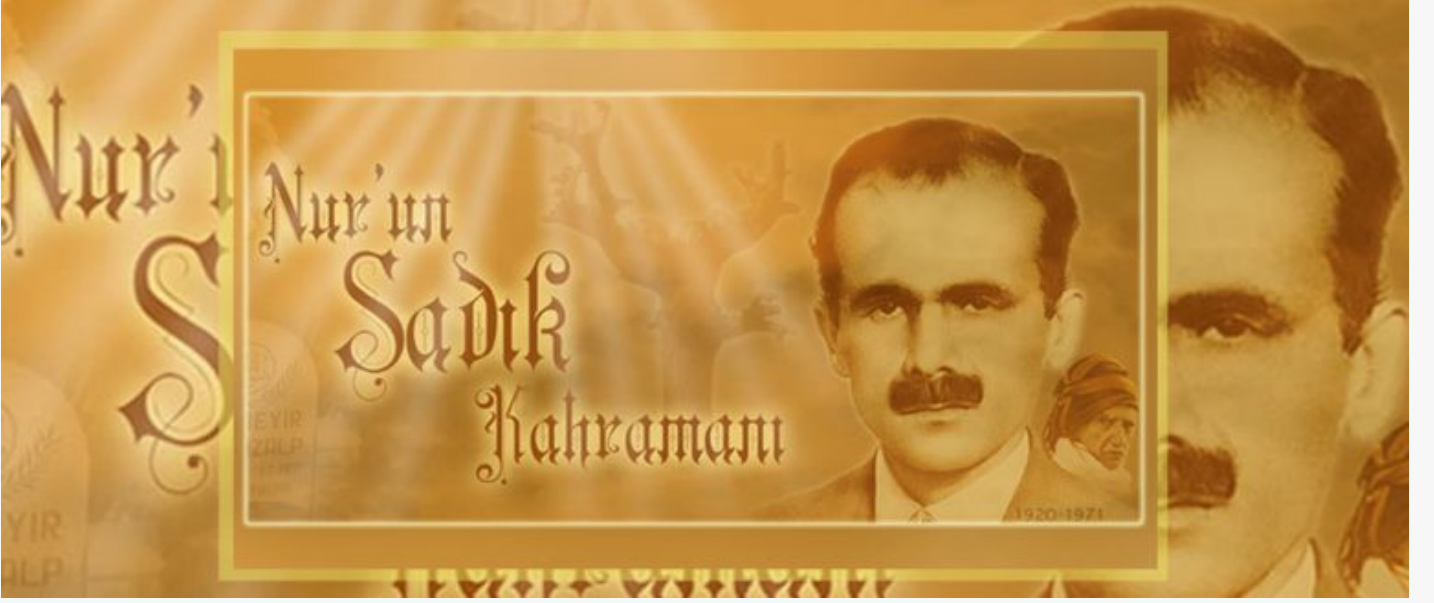

Zübeyir ağabey ile Prof. İzzettin Bey'in görüşmesi

Risale-i Nur hizmetlerinde Risalelerin neşri, irşadı, ihyası ve sohbetleri gibi başkalarına anlatılması büyük bir önem arz etmektedir.

Sosyal ortamlarda sohbetler aracılığıyla daha fazla kitleye ulaşılması Nur hizmetlerinin başlangıcından bu yana en temel özelliğidir. Bununla birlikte Risale-i Nur'ları daha önce hiç tanımamış, kısmen haberdar olmuş ya da yabancı uyruklu insanlara anlatılması da ayrıca önemli bir husustur. Bugün bile sohbetlerimize yabancı uyruklu birileri geldiğinde, Risale-i Nur'ların verdiği şevkle onlara neler anlatabiliriz, onlarla nasıl ilgilenebiliriz vb. heyecanlar hissetmekteyiz. Elbette daha önce tanıma imkânı olmayanlara Risale-i Nur'ları anlatan kardeş ve ağabeylerimiz, Nur'lar aracılığıyla ne kadar çok bilgiye sahip olduklarını o anda anlamaktadırlar. Hakikaten Risaleleri düzenli okuyup, anlayıp ve hayatında uygulayabilenler, farkında olsunlar veya olmasınlar sefine-i Nuh'da, sadece Türkiye'yi değil dünyayı aydınlatan birer Nur talebeleridirler.

Nur talebeleri mensubu oldukları Risale-i Nur hizmetinin önemini, dışarıdan insanlarla iletişim kurduklarında daha fazla anlamaktadırlar. Bizler de öğrencilik dönemimizde benzer durumları yaşamıştık. 1966 Yılında İstanbul Yüksek İslam Enstitüsü öğrencisi iken, nam-ı değer Tatlıcı Şükrü Amca'nın Üsküdar Bağlarbaşı Allame Caddesi 16 Numaralı evinin 1. katındaki Nur Medresesinde diğer arkadaşlarımla birlikte kalıyordum. Aynı yılın 27 Ekim gecesi saat 24:00'da, Zübeyir Gündüzalp Ağabey beni telefonla aradı. Telefonda bana "Ömer kardeş acele Süleymaniye'deki Medreseye gel" dedi. Bende hemen hazırlandım ve yola koyuldum. Ancak 1966 yılının İstanbul'unda gece 24:00'da dolmuş bulmak neredeyse imkânsızdı. Kaldığım evden Üsküdar sahildeki Vapur İskelesi'ne kadar yürüdüm. İskeledeki Avrupa Yakası'na giden son vapura yetişmiştim. Vapurla karşıya geçip Sirkeci İstasyonu'nda inmiştim. Ancak vakit epeyce ilerlemişti. Yine vasita bulamamıştım. Sirkeci'den Süleymaniye Kirazlı Mescit Sokaktaki 46 Numaralı Medreseye kadar yürümüşüm. Medreseye ulaştığımda beklemeden Zübeyir Ağabeyimin odasına girdim. Kendisine "buyurun Ağabey, beni emretmiştiniz, geldim" dedim. Zübeyir Ağabey de bana "Ömer kardeşim, aslen Iraklı olup Amerika'da görev yapan Prof. İzzettin (soy ismini hatırlayamıyorum) Bey İstanbul'a gelmiş. Bizde İzzettin Bey'i tanımıyoruz. Yarın kendisi buraya gelecek, sende bize Arapça tercümanlık yapacaksın" demişti. Bende yabancı birisine Risale-i Nur'ları anlatmada katkı sağlayacağım için büyük bir heyecanla "elbette olur, Ağabey" demiştim.

Ertesi gün saat 10:00'da Prof. İzzettin Bey, Medreseye teşrif etmişti. O gün İstanbul'da bulunan Ağabey ve kardeşlerin büyük kısmı da geldiler. Zübeyir Ağabey konuşmaya ve bende Arapça tercüme etmeye başlamıştım. Tercümanlığım esnasında, öyle oluyordu ki benim tam olarak tercüme edemediğim konuşmaları Zübeyir Ağabey Arapça bilmemesine rağmen, "Ömer kardeşim benim şu cümlemi şu şekilde ifade edersen daha iyi olur" diyerek tercümelerimi düzeltiyordu. Hemen hatırıma Mektubât'daki "Risale-i Nur'lar Arapça yazıldı. Türkçe okunuyor" cümlesi geldi. İşte Zübeyir Ağabey böyle zengin bir kültürün içinden yetişip gelmişti. Zübeyir Ağabey, Arapça bilmiyordu. Fakat Risale-i Nur'dan aldığı

donanımla benim tercümanlığımdaki eksikleri gideriyordu.

Prof. İzzettin Bey'le konuşmamız tam 3 saat sürmüştü. Namaz vakti geldiği için herkes abdestini aldı ve Sünnet namazlar kılınmıştı. Sonra Zübeyir Ağabeyle birlikte, İzzettin Bey'e "Üstadım buyurun İmamete Siz geçin. Namazı Siz kıldırın" demiştik. Kendisi de bizlere "ben Mehdi'nin talebelerine ve şakirdlerine İmamlık yapamam. Lütfen buyurun İmamete Sizler geçiniz" dedi. Bunun üzerine orada bulunanlar, hepimiz birbirimize hayretle bakıyorduk. Ve içerisinde istihdam edildiğimiz Risale-i Nur hizmetinin ne kadar çok önemli olduğunu bir kez daha yaşayarak anlamıştık. Tatlıcı Şükrü Amca'ya ait, Medrese olarak kaldığımız evin kirasını bile vermekte zorlanırken, Amerika'dan gelen İzzettin Bey'in bizlere Mehdi'nin talebeleri şeklinde hitap etmesi ile iki farklı duyguyu bir arada yaşıyorduk. Aslında o dönemin kendine has şartları içerisinde, bulunduğumuz Nur hizmeti dairesinin niteliksel anlamda çok büyük anlamlar taşıdığını idrak etmiş oluyorduk.

Nihayetinde Zübeyir Ağabey, İmamete geçti ve namazı kıldırmıştı. Namazdan sonra İzzettin Bey'le sohbet tekrar başlamıştı. Zübeyir Ağabey, kendisine "Risale-i Nur'u ne zaman ve nerede işittiniz, nasıl tanıdınız" diye sormuştu. Ben yine tercümanlık yapıyordum. İzzettin Bey'de "efendim bendeniz Irak'ta lise talebesi iken, hocam Emced Zekavi'den Nurcuları hep işitirdim. Hocamız bizlere, Türkiye'de Nurcular var. Onlar İslam'a en büyük hizmeti yapacaklar" şeklinde konuşmuştu. İzzettin Bey konuşmasının devamında Hocası Emced Zekavi'yle olan 1948'deki diyalogunu şöyle anlatmıştı: İzzettin Bey, Hocasına, "Hocam Siz, Nurcular büyük hizmetler yapacak diyorsunuz. Ancak 1948 yılındayız ve Türkiye'de ezan bile Türkçe okunuyor. Nurcuların İslam'a hizmet etmesi mümkün mü?" diye sormuş. Hocası Emced Zekavi de İzzettin Bey'e "bir gün Türkiye'ye gidersen söylediklerimi anlarsın" cevabını vermiş. İzzettin Bey'de 1948'den 1966'ya kadar Türkiye'ye gelmeye çalıştığını ve Nurcuları tanımak istediğini bizlere anlatmıştı. İzzettin Bey tam 18 yıl sonra Nurcularla tanışma imkânına kavuşmuş oluyordu. Bizlerde, İzzettin Bey'e "1966'da Türkiye'de Nurcuyum demek ve Nurcularla görüşmek tehlikeli bir durum görülmektedir. Peki Siz, bize nasıl ulaştınız?" şeklinde sormuştuk. O da bizlere "Sultan Ahmet Camii'ne geldim. Namaz kıldıktan sonra, Nurcuları kime sorayım diye düşünürken, bıyıklı bir gence Nurcuları tanıyor musun? Beni onlara götürür müsün? Dedim. Allah razı olsun, O genç beni Kirazlı Mescit Sokak 46 Numaraya getirdi. Ve Sizlerle yaptığımız sohbetten anladığım üzere, Sizler Mehdi'nin talebelerisiniz. Sizlere hürmet etmemiz gerekir. Hocam Emced Zekavi'nin 1948 yılındaki tespitlerinin doğru olduğunu yerinde gördüm. Bende bu tespitlerin doğruluğunu aynen tasdik ediyorum." İzzettin Bey'in bu konuşmaları bizleri hem duygulandırmış hem de heyecanlandırmıştı. Orada bulunanlar olarak birbirimizle, gerçekten Risale-i Nur'a talebe olmaya layık mıyız? Ki, Mehdi'ye talebe olmaya layık olalım" gibi ifadelerle konuşurken, İzzettin Bey'in Nurculardan Mehdi'nin talebeleri diyerek bahsetmesi, Nurcuların üzerine çok ağır bir yük yüklemişti. En önemlisi de yurtdışından yabancı bir ilim adamının Risale-i Nur' ve Üstad Bediüzzaman Said Nursi'yi çok önemli düzeyde dikkate almasıydı.

Görüşmemizin sonuna yaklaşmıştık, sohbete iştirak eden Zübeyir Ağabey, Mehmet Kutlular, Mehmet Fırıncı, Mehmet Birinci, Ahmet Aytımur Ağabey ve diğer kardeşler, tercümanlık yapabildiğim için bana "Ömer kardeş, misafirimiz İzzettin Bey'e İstanbul'un tarihi mekanlarını ve Camilerini gezdir" demişlerdi. Bende ertesi gün İzzettin Bey'le buluşarak Camileri gezdirmeye başladım. Öğlen namazı vakti yaklaştığında Sultan Ahmet Camii'nde abdest hazırlığı yapıyorduk. Ben hemen rahat abdest alması için İzzettin Bey'in ceketini elimde tutmak istedim. Kendisinin ceketine doğru elimi uzattım. Ancak ceketini bana vermedi. İzzettin Bey zorla da olsa benim ceketimi aldı ve elinde tuttu. Ben bu durumu kabul etmediğimi söyleyince, bana "ben Mehdi'nin talebelerine hizmet etmek istiyorum. Onların ceketinin tutmak benim için şereftir" demişti. Fakat ben, kendisinin bu ifadeleri ve nezaketi karşısında çok duygulanmıştım. İzzettin Bey'le 5 gün boyunca birlikte olmuştum. Son gün bizlere veda ederken "Sizlerde aradığımı buldum. Bundan dolayı çok mutluyum" demişti.

1966'nın Türkiye'sinde bazı mahkeme kararları ile serbest olmasına rağmen, sırf Risale-i Nur okuduğumuz için takibata uğradığımız bir dönemde, dünyanın çok uzak coğrafyasından yani Amerika'dan gelen Prof. İzzettin Bey, abdest alırken benim ceketimi tutacağı aklımın ucundan bile geçmezdi. Elbette bu yaşadıklarımız bana ve sohbet esnasında bulunan arkadaşlarıma bir kez daha Risale-i Nur'un ve hizmetinin büyüklüğü ile Bediüzzaman Said Nursi hazretlerinin dünya genelinde kabul edilen mümtaz bir şahsiyet olduğunu gösteriyordu. Cenab-ı Allah bizleri son nefesimize kadar bu yolda istihdam eylesin. Amin.

Ömer Örtlek